

Ali na to zlato dobo mirno čakati, bode pa menda le še predolgo.

Zato pa, če je sedaj čas ugoden, in če je treba, da se kaj stori, potem je dolžnost, da se potrebno ukrene.

Sestavljanja tacega slovarčka bi se vse-kakor moral lotiti mož, ki slovenski jezik jako dobro pozna, torej slovenski jezikoslovec. Ne da bi hoteli za delo ravno koga imenovati, oziroma predlagati, ne, kdor ga hoče prevzeti, Bog ga živi, ali nam se zdi, da bi najgljše bilo gospodu profesorju Pleteršniku, ker nam je baš veliki slovar sestavil.

Recimo, da se odloči kateri učenjak tak slovarček spisati; ali kako storiti, da pride po najnižji ceni večini našega ljudstva v roke? In to bi moralo biti; kajti izmed teh, ki bi si ga morali kupiti, kupil bode si ga malokdo, in če ga bodo imeli le obrtniki, ne bodo teh-le umeli kmetje. Gotovo bi bilo najbolje, ako bi ta slovarček hotela izdati, pa kot posebno knjižico, naša družba sv. Mohorja, menda kot nameček k drugim knjigam. Ako bi pa ta ne hotela zanj se odločiti, moral bi se tiskati za jako nizko ceno in bi razširjenje imeli z novci pospeševati naši denarni zavodi in imovitejši rodoljubi.

S tem smo prav za prav povedali vse, kar se nam je zdelo potrebno. Ali ker so se nam o tem predmetu uže jele misli snuti, naj še smukne čez jezik, kar je še rahlega. Slovarček bi po našem mnenju moral obsegati v jednom snopiču vse potrebne stroke; če bi se za vsako stroko izdal poseben slovarček, kupil bi vsak le tisti snopič, ki se njegovega posla tiče, in razumevali bi se le uže tiste stroke. Sicer pa bi slovarčka drugače ne bilo mogoče izdati, nego v jednom snopiču, če bi ga prevzela družba sv. Mohorja. Nadalje bi menda kazalo, da bi snov v njem bila razdeljena po strokah, da ima vsak to pregledno skupaj, kar v prvi vrsti potrebuje. Stroke po abecednem redu, v njih pa seveda besede ravno tako: na prvem mestu slabo besedo, na drugem dobro, tu pa tam s kratkim pojasnilom, da vsakdo brezdvomno ve, kaj se misli.

H koncu še to. Naj nikdo ne pričakuje, da se bode naš jezik popravil in dostavil po samem čitanju; izboljšal se tem potom gotovo bode; ali kdor pomisli, kje mu je treba vraštva, bode uvidel, da ljudske šole in knjige družbe sv. Mohorja ne zadoščajo. S takim slovarjem, kakoršnega imamo v mislih, bomo ljudstvu morali prej ali slej priti; ogniti se mu, ne bode vam mogoče, če si nočemo dati jezika popolnoma podkopati. Tudi Čehi so morali začetkom sedanjega stoletja si tako

pomagati, da so se izrili iz jezikovne in ob jednom narodne luže, v kateri so lovili sape. Da bi torej beseda postala dejanje!

Državni zbor.

Na Dunaju, 24. januarija.

O sejah 19. in 24. januarija se da poročati s kratkimi besedami: levičarji so zavlekli celo posvetovanje s tem, da so zahtevali, naj se došle interpelacije in razni predlogi preberejo do pičice, in naj se o prošnjah glasuje po imenu, se-li sprejmejo v sejni zapisnik ali ne. Predsednik se je moral vdati tej zahtevi. Radi tega ni prišlo do nikake razprave. Ob koncu seje 19. januy. so zahtevali socijalni demokrati, da se mora kot prvi predmet prihodnje seje postaviti na dnevni red njihova zahteva: Proč s časnikarskim kolekom! Temu so pa ugovarjali nemški narodnjaki rekoč: Ne! Najprej se mora razpravljati o zatožbi ministrov. Prišlo je med socijalnimi demokrati in nemškimi narodnjaki do grde praske, v kateri so letele od ene strani na drugo hude psovke, kakor med najbolj razuzdanimi pobalini. Najhujše psovke so zadele znanega Wolfa. Sociji so ga zvali naravnost pijanega fantalina.

Kako dolgo bo to trajalo še dalje? Ali bi ne bilo bolje, zaključiti državnega zbora ali ga preložiti za delj časa? Tako želijo menda Čehi, katerim itak ni mar za državni zbor: saj so gospodarji v svojem, českem deželnem zboru. Druge stranke na desnici sodijo zopet drugače. Nam Slovencem ne morejo ugajati razprave naših deželnih zborov, kjer smo izročeni na milost in nemilost svojim narodnim nasprotnikom Nemcem in Lahom, če izvzamete Slovence na Kranjskem. Dokler je državni zbor sklican, se vendar še na ta ali oni način drega in drega v vlado in se izposlujejo vsaj nekatere drobtinice. Če pa državnega zbora ne bo, potem se sploh za Slovence nihče več brigal ne bo.

Med nemškimi narodnjaki se v zadnjem času prikazujejo moške, ki želijo nekako spravo med narodi in redno delovanje v državnem zboru. Te misli je tudi znani državni poslanec iz Gradca dr. Hohenburger. Izdal je te dni neko knjižico «Novi babilon», v kateri predlaga, naj vsak narod v okraju, kjer prebiva, zavziva vse svoje pravice. Ta izjava je za nas zapeljiva. Toda Hohenburger najbrž misli: Po celem Štajarskem in po celem Koroškem prebivajo samo Nemci; toraj smejo tudi le samo oni tamkaj živati postavne pravice. Nekateri nemški listi

odobravajo željo dr. Hohenburgerjevo po narodnostni spravi; drugi pa se ji močno upirajo.

Kaj pa dela v teh težavnih dnevih naša «krščanska slovanska narodna zveza»? Imela je dve dolgotrajni seji, da se posvetuje, kako naj naš načelnik (za mesec januar dr. Bulat) postopa v razgovorih z vlado in z načelniki desničarskih strank. Ker je pražka «Politika» objavila nekatere sklepe «zvezine», jih objavimo tudi mi: 1) Vlada naj jasno razloži, kaj namerava storiti v bližnji bodočnosti. 2) Iz zgoraj že navedenih vzrokov je «zveza» proti preložitvi ali zaključbi državnega zbora. 3) Na dnevni red naj se spravijo važne predloge gospodarskega pomena (odprava mitnine, pokončanje svinjske kuge, odprava desetka itd. 4) Če se hoče vlada pogajati z levičarji, da se doseže red in mir v zbornici, temu «zveza» ne nasprotuje, dokler desnica sama ne trpi škode pri tem pogajanju.

V listih se je čitalo zadnje dni, da hoče vlada ugoditi najnujnejšim zahtevam koroških Slovencev. Bi bilo iz srca želeti. Če grof Thun reši koroške Slovence preteče njim narodne smrti, si bo postavil najlepši spomenik med hvaležnimi Slovenci. Kajti tega si ne smemo in ne moremo prikrivati: Še 50let naj se ponemčuje slovenska mladina po koroških šolah, kakor se zadnja desetletja ponemčuje, pa bode izginil zadnji koroški Slovenec. Kam so segale nekaj meje slovenskega ljudstva na Zgornjem Štajarskem, na Tirolskem itd.? Slovenec je pozidal glavno mesto Štajarske ter prebival na Severniku ali Smerečniku (Semering). Danes pa se preganja vsakdo, ki hoče po teh, nekaj slovenskih krajih, govoriti slovenski. Enaka osoda čaka tudi koroške Slovence.

Kakor je znano, je vlada obljubila istrijanskim Slovanom gimnazijo v mestu Pazinu. Temu se sicer na vso moč upirajo Lahi ter so sklenili, z Nemci vred najostreje napadati vlado. Vlada se pa drži do zdaj prav čvrsto. Ne sprejme nobenega ugovora, ki njej prihaja v tej zadevi od lahonske strani.

Politični ogled.

Sprava. Vedno pogosteje se javljajo vesti, da so se Nemci že naveličali samega kričanja ter da si žele sprave z drugimi narodi, pred vsem seveda s Čehi. Toda če hočejo Nemci sklenoti mir na stališču, na kojem stoji graški poslanec dr. v. Hohenburger v svojem najnovejšem spisu «Novi Babylon», se pač močno varajo. Omenjeni

se je vspela čez ograjo in z urno roko rešila nesrečno ovčiko trnjevih objemov, da je zopet veselo skakljala po trati.

«Lej, lej, kako hitro in lahno ti je slo delo izpod rok» ogovori pastarica revno dekletce. «Odkod si pa prišla tako hipoma? Ali si mar prišla iz kake podzemeljske dupljine?»

«Kaj pa še,» odvrne ta; «zagledala sem lepe ovce in radovedna sem bila, zakaj so neki tako okinčane. Hotela sem je videti bliže in tako prišla tik zagraje, ne da bi me zapazili.»

«A tako, sedaj mi je vse jasno; pa povej mi vendar, kako ti je ime, srček mali?»

«Meni? Ime mi je Marjetica, majhna kraljica.»

«Kaj? Kako? Majhna kraljica? Kako čudno ime! Ali je to tvoje rodbinsko ime?»

«Ne, moje pravo ime je Marjetica Bertrandova. Pa moja pokojna mamica so bili nekoč tolikanj srečni, da so videli v Parizu našo kraljico. Bili so tako očarani o kraljičinem veličanstvu in nje lepoti, da so me odslej začeli imenovati 'majhno kraljico', kajti rekli so često, da sem neki jaz celo podobna naši kraljici. Kmalu so me po vsej vasi tako imenovali. Meni je to sila ugajalo, kajti zdelo se mi je to ime lepše nego pa je bilo ime očetovo. Sicer so pa oče umrli,

ko sem bila komaj jedno leto stara in jaz jih nisem nikoli poznala. Od te dobe imenujem se sama tudi «majhno kraljico.»

Pastarica pazno ogleduje Marjetico, ko ji razklada svoje čudno ime. Res, nekaj izrednega je bilo dekletce in vsakdo je moral pritrčiti, da je imela obrazek prav takšen kakor kraljica Marija Antoaneta. Lice plemenito in nenavadno lepo, oko kakor morje globoko, obilni mehki lasje pa so ljubko obdajali jasno čelo. A vendar, kolika razlika zopet med obema. Tam visokost in bliščoba kraljevega stanu, tu pa revščina in zapuščenost, polna britkostij in nadloge.

Čudna ginjenost se razlije po obrazu pastarice.

«Ali poznaš kraljico?» vpraša zopet Marjetico.

«Kako neki?» odgovori ta. «Nikoli še nisem bila v Parizu. Moja rojstna vas je gotovo 40 ali 45 ur hoda od tega mesta. Pred nekaj tedni sem zapustila prvokrat domači kraj in od tega časa potujem križem sveta, kamor me veter ponese. Saj je zame itak vsejedno; kamor pridem, povsod sem tujka med tujci, revna in zapuščena sirota. Tudi v ta kraj sem prišla prav sedaj prvokrat in sem zelo trudna.»

Začudena jo posluša pastarica. Revni otrok jo je toli zanimal, da je popolnoma

zabila svoje čredice. Sicer pa so bile ovce prav na varnem, saj je bil travnik krog in krog obdan z ograjo.

«Marjetica, ali torej nimaš doma? Ali nimaš nikogar na svetu, ki bi za te skrbel, da hodiš tako brez varstva in brez dela po deželi?» izprašuje jo nadalje polna usmiljenja.

«Ne, ne poznam več hišice očetove, ne doma, ne družine, nikogar nimam na vsem svetu in tudi nikdo ne mara za me. Dokler so še živeli moja mamica, bila sem srečna, čeprav smo bili revni. Odkar so pa oni pred dvema letoma zatisnili svoje mile oči, godi se mi slabo, žalostno.» In z roko si otere solze, ki ji deró po licecu.

«Mi nismo imeli nikakih sorodnikov, ki bi za me skrbeli,» nadaljuje «le naš duhovni pastir so se me usmilili, popolnoma preskrbeti me pa niso mogli, ker so sami sila revni. In zraven je bilo v naši vasi mnogo siromakov in tem vsem so tudi pomagali. Izročili so me v neko premožno hišo, a bogati gospodar mi je dajal raje palico nego kruh, zraven pa se je hlinil gospodu župniku, kako lepo me oskrbuje. Oni so me zato vedno opominjevali, naj bodem pokorna in potrpežljiva, kadarkoli sem jim hotela potožiti svoje trpljenje.»

Ker nisem več mogla prestat, sklenila sem skrivaje zbežati. Mislila sem sama pri

poslanec se namreč vnema za predprave nemskega jezika in nemskega naroda v naši državi. Toda Slovani si bodo premislili, predno sklenejo spravo, po kateri bi se imele nadaljevati stare krivice. Jednakopravnost je geslo Slovanov.

Italijansko vseučilišče. V občinskem zastopu mesta Gorice so predlagali Italijani, naj se postavlja v proračunu za vsako leto od letošnjega leta naprej neka svota z namenom, da se ustanovi v Trstu laško vseučilišče, in sicer tako dolgo, dokler se namen ne obistini. Gorica sicer ni poklicana, prispevati za laško vseučilišča, ker dobiva denar večinoma iz slovenskih žepov, vendar mi načeloma nismo proti ustanovitvi laškega vseučilišča. Toda če država dovoli tak zavod Italijanom, ki štejejo komaj okoli 670.000, mora ga dovoliti tem preje nam Slovincem, kojih nas je nad 1.167.700.

Ogrsko. Tudi na Ogrskem se državni zbor ni začel resno delovati. Opozicija se upira vednemu delovanju, dokler se ji ne zajamči, da odstopi sedanji ministerski predsednik, da se zakonito zabrani uplivanje vlade na volitve in da se nagodba z Avstrijo sklene v smislu opozicije. Vlada se pridno posvetuje z vodjami opozicije in vsa znamenja kažejo, da bo opozicija zmagala s svojimi zahtevami in sedanja vlada morala odstopiti.

Katoliki v Sarajevu. Število katolikov se je v zadnjem času v Sarajevu zelo namnožilo. Dosedaj so imeli v občinskem zboru po razmerju svojega števila mohamedanci 12 zastopnikov, pravoslavni 6, katoliki 3 in judje 3. Po zadnjem ljudskem štetju v Sarajevu pa je katolikov še enkrat več kakor pravoslavnih, namreč 12.000. Katoliki zahtevajo za prihodnje občinske volitve, da se vsled tega pomnoži tudi število njihovih zastopnikov.

Francija in Nemčija. Ker se pota francoske in angleške naselbinske politike velikokrat križajo, začelo se je zadnji čas francosko časopisje baviti z mislijo, da bi se naj Francija zvezala z Nemčijo ter si v njej pridobila močno zaveznico nasproti angleškim težnjam. Misel si pridobiva vedno več zagovornikov. Kadar bo postala misel zrela, se gotovo tudi Nemci ne bodo branili francoske zveze. Potem bodo avstrijski politiki nezadovoljno gledali, kako si Rus, Nemeč in Francoz stiskajo roke, a Avstrija z gnjilo Italijo bo ostala osamljena.

sebi: tujka sem po vsem svetu ravno tako kakor pri tej hiši, in več nego palice in trdih besed mi drugod tudi ne bodo dali in zbežala sem — daleč med tuji svet! Od tedaj potujem od mesta do mesta, iz vasi v vas ter se revno preživljam in prosim dan na dan, naj me sprejmejo; saj bi prav rada delala, pa do zdaj se še nikomur nisem usmilila. Nihče pač ne zaupa tuji beračici.»

«Dovolj je,» reče pastarica, potegne bogato vezano mošnjico iz žepa ter poišče iz nje cekin; a nekoliko premišluje ter reče polglasno: «Lahko bi še revče imelo sitnosti zavoljo zlatega denarja,» dene cekin nazaj v denarnico ter izroči deklici nekaj frankov z besedami: «Idi sedaj v bližnjo vas ter prenoči tam pri dobrih ljudeh. Jutri opoldne pa pridi tja v grad in vprašaj, kje je grajska pastarica, tedaj se zopet vidive. Z Bogom, dete moje, do jutri!»

Ljubko ji z roko odzdravlja in Marjetica ve, da sme oditi; vsa v zadregi zasepeče nekaj besed kot iskreno zahvalo, stopi čez ograjo in odhiti. (Dalje prih.)

Smešničar.

Lov na medvede. Lovec Cene pripoveduje v veseli družbi: «Pred nekaterimi leti sem bil prvič na lovu, daleč tam v

Dopisi.

Iz Zavrča pri Ptujju. (Zaspanost.) Zelo se nam dopadaš, dragi »Slov. Gosp.«, da tako vestno skrbiš za naše slovenske občine. Tu jih svariš pred sovražniki, tam jih zopet opominjaš, naj se vzbudijo iz istega spanja, iz katerega se doslej niso mogle prebuditi k novemu narodnemu življenju. Mnogokje te ubogajo, a pri nas so, žal, tvoje besede našim občinam le bob v steno. Kajti naše občine se ne dajo niti k temu pripraviti, da bi si priborile slovensko-nemški pečat namesto sedanjega, na katerem se čita jedino le »Sauritsch«. Kaj je neki temu vzrok? V Zavrču imamo tri gospode župane, prvi je v občini Zavrč, drugi v občini Turski vrh in tretji v občini Gorenjski vrh. Vsi trije so dobri Slovenci, ki niti nemški ne razumejo, in tudi njih občinski odbori so popolnoma slovenski. Toda čujte in se čudom čudite, vsi trije uradujejo le nemški in imajo uradne pečate le nemške! Da pa se, gospod urednik, ne boste preveč čudili, ker bi bilo to škodljivo za vaše zdravje, povemo Vam takoj, da imajo vse tri občine za tajnika posilnemečca, ki je zajedno tudi — poštni upravitelj. Zdaj Vam je vse jasno, kaj ne? Zdaj veste, zakaj naši slovenski občinski zastopi nemški uradujejo, zakaj imajo slovenske občine nemške pečate, in zakaj naše občine ne prosijo za slovensko-nemški poštni pečat. Pa tudi to veste, da je pri nas narobe razmerje med občinskimi odbori in tajnikom. Drugod je tajnik odvisen od odborov, pri nas pa so odbori odvisni od tajnika. Občine završke, spremenite to razmerje. Pokažite, kdo je gospod pri Vas, ter sklenite slovenski uradovati, si kupiti slovenske občinske pečate, ter zahtevajte tudi na pošti, da se da Vašemu materinemu jeziku dostojen prostor!

Iz Hoč. (Narodna veselica.) Izmed vseh župnij, ki mejijo ob Maribor, se sme jedino naša župnija ponašati, da ima v svoji sredini narodno, namreč slovensko bralno društvo. In tega društva nimamo samo na papirju, ampak ono v resnici tudi živi. Kar dokazuje, da ne pobirajo vsi Hočani stopinj za nemškimi mestjani, ampak da se nahajajo tudi zavedni, samostalni Slovenci med nami. Zakaj bi mi morali zatajevati svoj slovenski jezik ter lomiti nemščino, ker nemščina mestjanu bolj ugaja? Ali je mestjan več nego mi kmetje? Ali se moramo mi v vsaki reči poniževati pred mestjanom? Ali nima mestjan več časa, da se uči našega jezika, kakor mi, da bi se učili njegovega? Hočani nismo več tako nezavedni, da bi se vrgli vsakokrat v prah, kadar vidimo mestno sukno in sli-

gorah. Dva medveda sta bila tam in sta nadlegovala živino in ljudi na planini. Mene postavijo na ozko stezo ob skalah. Na jedni strani se vzdiguje strma gora, na drugi pa je globok prepad, čez katerega drži lesena brv. Ne stojim še dolgo tam, kar zaslišim neko mrmanje, in zdajci stoji pred menoj velik medved. Kaj je početi? Ustreliti ne morem, ker mi je padla puška od samega strahu iz rok ter telebila doli v prepad. Ne premišlujem dolgo. Počenem na brv ter se splazim po nji čez prepad. Pa komaj dospem na sredi brvi, zapazim medvedko, ki mi pride naproti. Tako sem bil ujet; pod menoj prepad, pred menoj medvedka, za menoj pa njen kosmatinec medved. Bili so to strašni trenutki. . . . Lovec nekoliko umolkne, poslušalci pa plašno zijajo vanj, in nekdo ga vpraša: «Kaj pa je bilo potem?» — «Snedla sta me!» reče lovec in odide.

Kako se omedleli oživi. Profesor kandidatu medicine: «Mislimo si, da bi se bil vaš tovariš tako napil, da bi obležal nezavesten na tleh! Kako bi ga najhitreje spravili zopet k zavesti?»

Dijak: «Zakričal bi mu v uho, da ga čaka pismonoša z denarjem!»

šimo nemško besedo. Mi se zavedamo svojega stanu in svoje narodnosti. To smo pokazali tudi pri zadnji veselici našega bralnega društva, ki se je izvršila v našo čast in veselje vseh udeležencev. V kratkih besedah jo hočemo opisati. Predsednik g. Šunko pozdravi vse navzoče goste in domače. Med domačini smo opazili v našo veliko veselje tudi grofa Nugenta, med gosti pa je bilo posebno veliko Mariborčanov. Profesor dr. Medved je govoril slavnostni govor. Človek dandanes potrebuje naobrazbe. Čim bolj izobražen je, temveč spoštovanja in upliva ima med svetom. Tudi za izboljšanje lastnih gmotnih razmer je izobrazba velikega pomena. Vsled tega so bralna društva jako koristna, kajti v njih se nam ponuja priložnost, razširjevati si s čitanjem in s poslušanjem dobrih govorov svoje duševno obzorje. Ni nam treba omenjati, da je živa in navdušena beseda govornikova ogrela vse poslušalce. Tombola je naredila veliko veselja. Nazadnje je še govoril gospod potovalni učitelj Bele o gospodarskih rečeh. Dobro da se je nastavljal ta govor nazadnje, ker mnogi naših vrlih kmetov so vsled opravil se le sedaj mogli priti k veselici. Za petje so skrbeli Mariborčani, posebno se moramo hvaležno spomniti dobroznanih »vandrkov«. Po splošni sodbi se je veselica jako dobro obnesla. Bog dal, da bi ji kmalu sledila druga enaka!

Iz Ljubnega na Gornjem Štajarskem. (Delavske razmere.) Gospod urednik, Vi mislite, da sem jaz tukaj med delavci kot Slovenec bela vrana, pa ni tako. Na stotine slovenskih delavcev nas je v Ljubnem in v bližnjih premogokopih. Toda slaba se godi nam Slovincem v tujini. Leta in leta prebivajo slovenski delavci tukaj, toda nikdar ne slišijo slovenske besede v cerkvi. Lepo poučen, komaj 15 ali 16 let star, pride slovenski fant sem gor, da si služi kruh kot premogar. Doma je imel veselje do nedelj, praznikov, do sv. maše in pridig. Tukaj pa se hitro vsega odvadi. Že mnogo sem jih slišal, da so rekli, kaj bom v cerkvi, saj nič ne razumem. Zato pa ni nobeno čudo, da je večina slovenskih delavcev na strani rudečkarjev. Ti delajo brez prenehanja. Prirejajo shod za shodom, govorijo nemški in slovenski, da si le pridobijo več somišljenikov. Sicer sta tudi dve katoliški društvi, bralno društvo in društvo Glückauf, toda v njih ni toliko življenja. A vsaj to je tolažljivo za nas Slovence, da imamo priložnost v njih čitati tudi dva slovenska lista »Glasnik« in »Domoljub«. Tudi tebe, dragi »Gospodar«, prinesem večkrat v bralno sobo, da te spoznajo. Čital sem že večkrat v »Gospodarju«, da si graški slovenski delavci želijo slovenske službe božje. Tudi mi imamo to željo. Da bi hoteli državni poslanci v tej reči posredovati, kako hvaležni bi bili! Potem bi kmalu gotovo tudi socijalni demokraciji tukaj med nami odbila zadnja ura. Mi zaupamo v božjo pomoč in pomoč slovenskih prijateljev!

Iz ptujškega okraja. (Volitve za okrajni zastop.) Volitve za okrajni zastop imamo pred durmi; sicer še niso razpisane, pa se bodo gotovo prav v kratkem razpisale. To se da iz tega sklepati, ker nekateri ptujski prusaki in nemčurji že volilce obletavajo ter agitujejo. Posebno pridno brusi pete krčmarja sin z Brega po dravskem polju. Ta mož je zagrižen nasprotnik Slovincem, dasi on, njegova mati, cela njegova rodbina živi od Slovincem, od trgovine s Slovenci, od slovenskih grošev.

Sedaj so mestjani s kmetskimi posestniki spet prijazni, pri vsaki priliki se njim dobričkajo! Né dolgo od tega, da so isti »prijatelji« sklenili, da Slovenci ne smejo dobiti zaslužka, da se slovenskim otrokom mestne šole ne sme dati nobena podpora v denarju ali v obleki, da so dovolili podporo za sovražna nam društva »südmark« in »schulverein«. Upati je tedaj, da zavedni slovenski volilci nemčurjskih agitatorjev ne bodo poslušali, da jih bodo na omenjena prijateljstva spomnili ter povesodi postavili pod kap!